

derimod en Mængde Andre bruge det. Hvis f. Ex. 10 Iffetrængende mod en Trængende benytter Lovforslaget, tænkt, hvor dyr da den Understøttelse vil blive, som nydes af den Trængende, hvor overordentlig dyr! Man yder en Understøttelse, der er 10 Gange højere, end den Understøttelse, der bliver den Trængende til Del. Men saa — og der er det, at vi træde ind i Blændværkets Rige — siger den høitærede Finantsminister, at de, der ikke trænge, ville have en altfor fin Følelse til at bruge et saadant Lovforslag, der ikke er givet til Fordel for dem. Ja, det er deri, at den høitærede Finantsminister feiler. Altn en Udfigt til Fordel, som ligefrem stemmer med Loven, og man vil bruge den. Der er ikke Nogen, som vil forhindre Folk deri, der er ikke Nogen, som vil tage det ilde op. Det kan godt være, at de fleste Gaardmænd ville købe sig en billig Alderdomsforsjorgelse paa denne Maade, der kan blive en heldig Forøgelse i Afkasten, og mange andre Stænder og Klasser ville gjøre ligesaa. Men saa siger den høitærede Finantsminister, at det er saa smaat, hvad de faae. Ja, det er sandt, men de behøve ikke at blive staaende derved, de kunne jo i denne Afdeling købe sig en saa høi Livrente, som de kunne faae, og saa i en anden Afdeling supplere, hvad de mangle. Det forekommer mig derfor, at det er aldeles nødvendigt, at man sætter en Grændse for Lovforslagets Virksomhed, saa at man ikke aabner Udgangen for Alle. Den høitærede Finantsminister har sagt, at det er ham modbydeligt at tænke sig en Grændse, at det er ligesom at sige til nogle Mennesker, at de trænge til Understøttelse af det Offentlige. Det er ham modbydeligt. Jeg kan ikke finde, at denne Følelse af Modbydelighed er berettiget, thi jeg kan ikke se, at der skulde være noget Medværdigende for et Menneske i at tage imod den Hjælp, som Staten yder ham paa denne Maade. En anden Sag er det, at det kan være forbundet med store Vanskeligheder at finde den rette Grændse; deri er jeg enig. Grændsen vil blive vanskelig at trække, men der maa trækkes en Grændse. Ved at trække en Grændse vil man under alle Omstændigheder udelukke en overmaade stor Del Iffetrængende fra at benytte sig af Anstalten. Man kunde ogsaa lægge en Del Magt i Ministeriets Hænder saaledes, at det i Tvivlsfælde kunde afgjøre Sagen efter at have hørt den vedkommende Kommunalbestyrelse. Det staar for mig, som om det ikke er nødvendigt at henlægge disse to Millioner til denne Anstalt. Jeg synes, at det maa være tilfrætteligt, at det blev lovbestemt, at Staten vilde yde denne Understøttelse, naar den

skal udbetales. Jeg veed ikke, hvorfor man skal gjøre et saa kostbart Experiment som det med disse to Millioner. Derimod kunde man, hvis man har betænkt at give Loven uden Begrændsning, give en Begrændsning af Lovens Tidvarighed til to Aar og saa se, hvorledes den har virket for derefter at tage sine nærmere Bestemmelser. — Jeg kan ikke negte, at der er en Tanke, der har paatrængt sig mig under denne Forhandling, nemlig den, at det nærværende Livsforsikringselskab jo har opsparet 12 Millioner Kroner; ere da ikke Sætterne for høie, naar de have givet Anledning til saa stor Opsparing af Kapitalen, og vilde det være mere end billigt, at man reviderede disse Sætter og lod denne Kapital komme dem tilgode, som have en vis Ret dertil? — Jeg har endnu kun et Par Ord at tilføie. Jeg veed ikke, om jeg tør vente, at der vil stige flere Love op af § 28 af Finantsloven, eller om vi nu ere komne til Slutningen, om Posen er tom. Hvis det ikke skulde være Tilfældet, udsætter jeg min Anmodning, men dersom det er Tilfældet, at vi have endt, at vi ere færdige, og at § 28 ikke vil udspy flere Love til Forsamlingen, turde jeg saa vente, at den høitærede Finantsminister vilde give os en Oversigt over det Væsen, der ligger mig noget paa Hjertet, nemlig Balancen, for at vi kunne faae at se, hvorledes vi egentlig sidde i det. Der er et vist Blændværk, som vi ogsaa i den Henseende leve i, at vi faae et Finantslovsudkast med et Overskud paa 2 Millioner, men saa skyder efterhaanden af § 28 den ene Lov op efter den anden, som bringe os ned til en temmelig betydelig Underbalance. Jeg har set, at det i et af de fremmede Blade, jeg sætter mest Pris paa, er blevet fremhævet, at den høitagede Finantsministers store Fortjenester kunde ses deraf, at han mødte med et Forslag til Finantslov, der havde et Overskud paa 2 Millioner. Jeg kom da til at tænke ved mig selv, at, hvis den høitærede Finantsminister havde læst dette, maatte han have faaet en underlig Følelse, da han maatte være sig bevidst, at der i Virkeligheden var en Underbalance, en ikke saa ganske ubetydelig Underbalance. — Den høitagede Finantsminister har forrige Gang, han talte, sagt omtrent saaledes, at han havde søgt efter Parlamentarismen i vor Grundlov og ikke fundet den. Jeg siger: Ja det er paa samme Maade som naar den høitagede Finantsminister vilde søge efter sin Sjæl i sit Legeme, han vilde dog ikke kunne finde den, han kunde begynde fra Foden og gaa lige op til Tindingerne og Hjernen, og han vilde ikke finde den nogetsteds. Saaledes ogsaa med Parlamentarismen. Det er det